

“Tant als anys 40 com al 2005, tothom estava convençut que el règim cauria”

Edicions de 1984 torna a publicar novel·la d'Ala Al Aswani (1957), un dels més populars i famosos escriptors d'Egipte.

Després de l'excel·lent rebuda que va tenir *L'edifici laqubian*, ara acaba de sortir traduïda la novel·la *L'Automòbil Club d'Egipte*, ambientada als anys 40, en l'època prèvia que Egipte deixa de ser colònia britànica. L'obra, publicada a Egipte el 2013 i que ja s'ha traduït a una trentena de llengües, entrellaça les vides dels fills d'una nissaga que arriba al Caire amb la il·lusió de prosperar. *L'Automòbil Club* és l'entitat de tall aristocràtic i classista on es manifesten tot de tensions pre-revolucionàries. Al Aswani, que dóna suport a l'actual Govern d'Egipte, va ser una cara visible de la revolta de la plaça Tahrir. Malgrat l'èxit de les seves obres, té clara una premissa: “El que compta per a mi és ser sempre capaç d'escriure i ho sóc.”

Ala Al Aswani, en una imatge recent.

—Per què ha decidit utilitzar aquest període històric, d'abans de la caiguda colonial?

—Aquesta època, la dels anys 40, és molt rica a Egipte. I al mateix temps, hi ha moltes similituds entre els anys 40 i els nostres dies, perquè era un moment decisiu d'Egipte. Tant als anys 40 com al 2005, tot el món estava convençut que el règim cauria. Això no podia continuar així. I la qüestió era com cauria el règim i què faríem després.

—Una de les coses que mostra la novel·la és que amb moment polític es poden canviar les tornes?

—Sí, però la literatura no és pas un mitjà de canvi polític directe. No escrius una novel·la per desfer-te del Govern. Si vols fer política has d'anar al carrer. La literatura no ha de ser utilitzada per canviar la situació, la literatura ens canvia, ens fa no jutjar els altres i comprendre'ls millor.

—Descriu una societat amb molts estrats socials. Això ha canviat gaire?

—Això ha canviat en la superfície, però les mateixes contradiccions, malauradament, resten. Hi ha els mateixos interrogants, la relació entre els europeus i els egipcis, les relacions familiars, com les dues societats es veuen i es miren, la relació de servitud amb el món del club...

—Amb la seva novel·la es pot pensar que les dones han tingut un rol molt baix. Encara ara?

—No és baix, però el combat pels drets de les dones continua, al món àrab o a Egipte, i també a Occident. La revolució ha tingut un paper central en la reivindicació dels drets de les dones egípcies. Almenys un terç de manifestants de la revolució eren dones, i és gràcies a elles que la revolució ha continuat. Hi va haver dos milions de dones que van sortir al carrer durant 18 dies i van fer-se càrrec de l'organització dels manifestants.

—En quin moment es troba aquesta revolució a Egipte?

—La revolució no és un període tancat, no és un partit de futbol de 90 minuts. La revolució és un canvi humà: la gent ja no té més por, és irreversible. Hem assolit el que volíem? No, encara no. Però la revolució continua. És un canvi llarg i difícil.

—De totes les primaveres àrabs Egipte és qui se n'ha sortit millor?

—No estic d'acord amb el terme *primavera àrab* perquè no som nosaltres els qui l'hem encunyat, han estat els

Governos occidentals, la majoria dels quals han sostingut els dictadors més terribles del món. Els Governos occidentals fan una foto de tots els països àrabs junts i esperen el mateix resultat de tots. Això és impossible perquè són molt diferents. Egipte és molt diferent, i és, entre els Estats, el més antic del món. Jo sóc optimista, demana temps però al final guanyarem tots els reptes de la revolució.

—Però quant temps cal per acabar-la?

—No ho sé. El que importa és que guardeu la vostra consciència i voluntat revolucionària i verifiqueu que esteu en el bon camí. Egipte ho està. No estic d'acord amb moltes coses que passen, però hem estat capaços de posar dos presidents a la presó en tres anys. Els mitjans en diuen l'ex-president i l'ex-ex-president.

—Quina ha estat la recepció de la novel·la a Egipte?

—Molt bona. Aquesta vegada pensava que potser no era un bon moment per publicar una novel·la, perquè la situació era molt negativa per a molts egipcis. Però he après el contrari: en els moments més difícils la gent té més necessitat de llegir ficció. Les vendes a Egipte han estat molt més grans que les de les altres novel·les.

Anna Ballbona